

Terje Sagvolden 1945-2011

PUBLISERT 5. mars 2011

Terje Sagvolden døde brått og uventet onsdag 12. januar 2011. Han var på jobb som vanlig den dagen, men etter en skitur om kvelden fikk han smerter i brystet og døde kort tid etter.

Han var utdannet psykolog ved Universitetet i Oslo. Det var her han tok sin doktorgrad i 1979, og det var her vi møtte Terje som foreleser og forsker. Han hadde ansvaret for det som var «andre semester» på profesjonsstudiet, biologisk psykologi, og var ansatt ved det medisinske fakultet der undervisningen foregikk. Flere av oss har også hatt Terje som veileder og kollega.

Terje var en familiemann. Han etterlater seg to sønner og fire barnebarn som han var veldig engasjert i og stolt av. Det var et hardt slag for ham da hans kone døde i en tragisk trafikkulykke for noen år siden.

Terje var også et organisasjonsmenneske, og var politisk aktiv og satt i kommunestyret og formannskapet i Lier kommune i Buskerud. En tid hadde han egen spalte i lokalavisa på hjemstedet. Han engasjerte seg for å hjelpe forskere i utviklingsland og deltok i en internasjonal gruppe som bidro til å starte den første undervisningen og forskningen i nevrofag i Afrika. For å gjøre god forskning må man ha tilgang til litteraturen, og Terje var sjefredaktør for *Behavioral and Brain Functions*, et tidsskrift som er fritt tilgjengelig for alle over Internett.

Blant de som betydde mest faglig for Terje, og dermed for hans studenter, var professor A. Charles Catania ved University of Maryland, Baltimore County. Terje hadde flere

lengre opphold hos Catania. Der lærte han eksperimentell atferdsanalyse, som han kombinerte med nevrobiologiske metoder. «You can't beat behaviour,» sa han ofte.

Terje glemte aldri at han var psykolog, selv om han arbeidet i et medisinsk miljø. Han viste i sin forskning og i sin klare, men lune formidling og undervisning hvordan biologi og læringsbetingelser virker sammen. I alle fall tidlig i hans yrkesliv var det for mange slett ingen selvfølge.

Som universitetslærer var han helt spesiell. Det var flott for studenter å komme i kontakt med en førsteamanuensis og senere professor som var så engasjert, kunnskapsrik og inkluderende. Hans undervisning, enten det var i nevropsykologi, læringspsykologi eller andre emner, bar alltid preg av en usvikelig og smittende faglig entusiasme. Det var derfor ikke underlig at han var en høyt respektert og populær foreleser for store studentgrupper gjennom flere tiår.

I vår tid er det mye snakk om betydningen av forskningsgrupper. Alt fra slutten av 1970-tallet, mens Terje selv var i ferd med å avslutte sin doktorgrad, skapte han nettopp en slik gruppe. Der var han både det faglige og det sosiale limet. Vi husker ennå i takknemlighet fredagsseminarene på Terjes kontor, der han uke etter uke i årevis var den drivende kraft i forsknings- og veiledningsseminarer i eksperimentell og anvendt atferdsanalyse.

Der andre så problemer, så Terje alltid muligheter. Men han kunne også si ifra når han følte det påkrevet. Det kunne være når argumentene ikke holdt, når designer var for svake, eller når man ikke hadde gjort grunnarbeidet i laboratoriet. Men alltid med et smil og med et blick for løsninger. Læringsmiljøet han fra første stund skapte, med handlingsrom for kreativitet kombinert med strenge krav til faglig kvalitet, kan stå som et forbilde for mange.

I sin forskerkarriere som psykolog var han særlig opptatt av hyperaktivitet. Han gjorde viktige funn i laboratoriet, og prøvde dem ut i den anvendte psykologiens område med mennesker med ADHD-problematikk. Han var en sann brobygger mellom «klinikk og laboratorium».

Terje Sagvolden var en forsker av internasjonalt format, en døråpner og brobygger, og naturlig nok fikk han en stor kontaktflate i inn- og utland. Norsk og internasjonal psykologi har mistet en betydelig bidragsyter så altfor tidlig, og mange vil savne ham. For ikke lenge siden gjorde han det klart for sine nærmeste medarbeidere at han ønsket å arbeide til han ble 80. Nå er han altså brått borte, men han vil bli husket lenge.

Erik Arntzen, Magne Arve Flaten, PerHolth, Jan Rosenvinge, Frode Svartdal

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 48, nummer 3, 2011, side 284